

СТЪПКИ

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

Европейска ноц на учените 2008

Сборникът се издава с любезното съдействие на СЪЮЗА НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ и се финансира от проекта RE*САМЕ на Седма рамкова програма на Европейския съюз за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности

Използвани са и изданията:

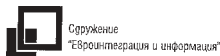
- Ангел БалеВСки. Настроения. Лирика. Сатира. Акад. изд. „Проф. М. Дринов“. София, 1997.
Борис Томов. ...И оставам жив. Стихове и размисли. Печ. база при РУ „А. Кънчев“. Русе, 2007.
Веселин Дончев. Сп. „Светът на физиката“, бр. 1, 2007.
Добринка Райнова. Проза в стихове и цветове. Изд. „Изкуството утре“. София.
Дора Милева. Аз пак ще се родя. Изд. Фондация „Буквите“. София, 2006.
Кирил Боянов. Изявени мигове. Изд. АПИИНФОЦЕНТЪР – Котларски. София, 1996.
Колю Минков. Дърво на обичта. Изд. „Атос“. София, 2005.
Нонка Богомилова. Празници. Лирика. София, ЛИК, 2000.
Румен Цанев. Вселена. Размисли, настроения, фантазии. Диагнозис прес. София, 1999.
Светлана Димитрова. Сенки от огъня. Изд. „Старейшински“. С., 2008.
Иван Харалампиев. Академически закачки. Рисувани и римувани шаржове. Изд. „Фабер“. В. Търново, 2000.
Академик Ростислав Каишев – Живот, посветен на науката. Съст. Александър Милчев, Стоян Стоянов. Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, 2003.
В. „Стършел“, бр. 31271, 14.04.2006.

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка
Ст.н.с. I ст. дфн Искра Арсенова
Пенка Лазарова

Коректор: *Любов Йонева*
Подготовка за печат: *Валентин Траянов*
Печат: *АСИ – Принт*
София, септември 2008

Издава сдружение *Европейска интеграция и информация*

Сдружение
„Европейска интеграция и информация“

ISBN 978-954-9928-31-0

СТЪПКИ

Стихове от български учени

СЪДЪРЖАНИЕ:

<i>Акад. Румен Цанев, Наука и изкуство</i>	5
ЛИРИКА	
<i>Александър Карастоянов, Размисъл</i>	9
<i>Ангел БалеВСки, Стъпки</i>	10
<i>Андрей Чорбанов, Ела при мен</i>	11
<i>Бистра Ранева, /Деца хероинови/_</i>	12
<i>Богдана Зидарова, Цветенце</i>	13
<i>Велин Кръстев, С мисъл за Логоса и екологията</i>	14
<i>Весела Димова, Поете...</i>	16
<i>Виолета Борисова, Виновен си</i>	17
<i>Виржиния Кирякова, Мислителят и Морето</i>	18
<i>Витан Гълъбов, Пролет</i>	19
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Любов</i>	20
<i>Георги Русанов, Творец</i>	21
<i>Добринка Райнова, Синове на слънцето</i>	22
<i>Дора Милева, Аз пак ще се родя</i>	23
<i>Елена Каичиева, На Ния – моята снаха</i>	24
<i>Ели Василева, За гъби</i>	25
<i>Здравко Каракехайов, Триптих</i>	26
<i>Здравко Стойнов, Молитва към БОГА</i>	27
<i>Златозар Боев, Краков</i>	28
<i>Йордан Калайков, Моля те, подай ръка</i>	29
<i>Кирил Богданов, Утро хубаво</i>	30
<i>Кирил Боянов, Запита ли се що е любовта...</i>	31
<i>Климентина Демиревска, Стъпка по стъпка</i>	32
<i>Мариела Модева-Нанкова, Поезията е лично преживяване</i>	33
<i>Милчо Кирилов, Когато те видях</i>	34
<i>Надежда Лазарова, Откровения</i>	35
<i>Николай Николов, От мислите си често те прогонвах...</i>	36
<i>Нонка Богомилова, Хармония, Чух морето</i>	37
<i>Павлина Павлова, Жена и птица</i>	38
<i>Петко Недялков, Стари хора</i>	39
<i>Петър Б. Ефтимов, Джени в шест часа</i>	40
<i>Румен Цанев, Лунна пътека, Живот</i>	41
<i>Румяна Данова, Уморена птица</i>	42
<i>Стефан Читаков, Живот</i>	43
<i>Татяна Станкова, Сонет с Малкия принц</i>	44
ПОСВЕЩЕНИЯ	
<i>Александър Милчев, Поема за един учител и неговите ученици</i>	47
<i>Веселин Дончев, Физика за двегодишни</i>	49
<i>Дора Милева, Портрет на учения</i>	50
<i>Доротей Табакова, Премиера на Хамлет</i>	51
<i>Евгения Димова, Химия</i>	52
<i>Искра Арсенова, Да си учен</i>	53
<i>Иван Г. Пенев, Наздравица</i>	54
<i>Коло Минков, 100 години J.V.A.</i>	55
<i>Светлана Димитрова, Послание</i>	56
ХУМОР И САТИРА	
<i>Ангел БалеВСки, Помислено – изречено</i>	59
<i>Александър Милчев, Академичен тълковен речник</i>	60
<i>Байчо Панев, Епиграми</i>	61
<i>Борис Томов, Професоре, недей със формули...</i>	62
<i>Георги Пеев, Ат и Магаре</i>	63
<i>Евгения Сендова, СМБ на 100 години</i>	64
<i>Жана Янева, Откровения на змията</i>	65
<i>Ивайло Недялков, Отличникът</i>	66
<i>Иван Харалампиев, Автобиографично</i>	67
<i>Пламен Пъчев, В очакване на Годо</i>	68

Акад. Румен Цанев

Наука и изкуство

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното – истина
за тази Вселена.
Другото – истина,
в душата родена!

ЛИРИКА

Александър Карастоянов

Размисъл

Да бъда ли поет?
Да литна със мечтите от щастие унесен
и радостните мисли да ви разкривам с песен...
Но аз съм тъй зает!

Живея в чуден свят.
Но кой ли красотата, укрита в дълбините
на някакви частици, ще търси в висините?
Тез' мисли ме гнетят.

Желая да съм сам.
Аз искам да работя, свободен от опека,
на истината верен! Дори да чезна, нека!
Но с поетичен плам!

1984 г.

Александър Карастоянов. Завършил физика – производствен профил. Гл. асистент в катедра „Физика“ на Техническия университет – София (до 1994). Научни интереси – ядрена и теоретична физика. Хоби: поезия, шах (кандидат-майстор на спорта).

Стъпки

По този път неравен е вървял
самотен пътник – тръгнал сам на път,
а стъпките му там едва личат,
че вятърът ги е със сняг навял.

Оставени от странника бездомен
във чуждия му неприветлив кът,
тез стъпки скоро ще се заличат,
като в забвение потънал спомен.

А кой е бродил в тоя тъжен край,
животът ли жесток го е преследвал,
или на тъмен грях е пътя следвал...
– туй никой никога не ще узнай.

Дали съм на съдбата бил избраник?
След мене ще остане ли следа?...
Или ще си отида от света
като и стъпка не оставил странник?

26 ноември 1995 г.

Академик Ангел Балевски (1910–1997). Учен, инженер, общественик, хуманист, създател на материалознанието и технологията на металите в България, автор на широко разпространения като наука и практика метод за леене и противоналягане, известен в света като метода „Балевски–Димов“, защитен с над 100 авторски свидетелства и патенти. Дългогодишен председател на БАН. Автор на книги с анекдоти, афоризми, стихове.

Андрей Чорбанов

Ела при мен

Утрин прекрасна –
отваряш очи,
открий ме в небето,
там птица лети.

Наужким поне –
погали ме с ръка;
целувка прати ми,
а после ела.

Прати ми усмивка –
едничка дори
и тази усмивка
до мен ще стои.

Открий ме в полето
сред пъстри цветя;
Със дъх поеми ме,
а после ела ...

Във теб потърси ме –
отдавна съм там;
Ела, целуни ме,
когато съм сам.

Дори в този миг
да не бъдеш сама,
не ми отговаряй,
а просто ела ...

София, 13.01.2008

Н.с. I ст. д-р Андрей Чорбанов. Завършил биотехнология – генно и клетъчно инженерство. Работи в Секция „Имунология“ на Институт по микробиология „Стефан Ангелов“ към БАН. Научни интереси: автоимунитет и нови генерации ваксини – създаване на протеинови и генетични химерни молекули за модулиране на имунния отговор. Издадени книги с поезия и разкази: „Пеперуда“, 2000; „Всичко е любов“, изд. „Вулкан 4“, 2005. Специална награда на Национален поетичен конкурс „За един по-добър свят“ (2005). Хоби: поезия, художествена фотография – има национални награди от фотоконкурси, една самостоятелна и много съвместни изложби.

*Вълните на Времето
издигат и свалят
власти и политици.*

*Децата остават –
невинни и вечни.*

*Кой и защо
ги разстрелва
с наркотици?*

/ Деца хероинови /

Ослепяло мълчание.
Тишина оглушала.
Гърмящи очи без зеници.
Душите птици политат нагоре.

Там Господ замислен ги храни
с трошици прошка от шепата си...
Долу последна камбана
изпраща телата им.

Сълзите на майките
издънват земята...

(Из поемата /_,_/_/ SOS /_/_/! Децата ни – наркомани са“, _/, IV преработено и допълнено издание, под печат)

Н.с. I ст. Бистра Маркова (псевдоним – Бистра Ранева). Завършила „Технология на неорганичните вещества“. Работи в Централна лаборатория по оптичен запис и обработка на информация към БАН. Научни интереси: бихромирани полимери, бихромиран желатин, холография, среди за холографски запис, наноматериали. Издадени стихосбирки: „Децата ни, наркоманите“ (1997); „Мое Съвремие, Ножовремие“ (1998); „Приказки за Космическия Дърводелец“ (1998); „Неприказките и Космическия Дърводелец“ (1998); „Космическия Дърводелец, Звездите, Цветята и Хората“ (1999); „НОЖОВРЕМИЕ НАТОВРЕМИЕ“ (1999); „Разстреляните поети“ (2000); „Приказки и неприказки за Космическия дърводелец“ (1999, 2001); „SOS! Децата ни – наркомани са“ (2002), ИК „Огледало“; „Иван Абаджиев – тайни, възход и голгота“ (2006), изд. „Изток–Запад“. Хоби: литература, рисуване, живопис (върху коприна и текстил), спорт, туризъм. Инициатор на Национално движение „Деца срещу дрогата“: www.decasreshtyrogata.eu

Богдана Зидарова

Цветенце

Малко цветѐнце,
мило детенце,
расло в тревица
пило водица.

Минало време –
надигнало главица,
протегнало ръчица.

Минал един батко,
погалил го сладко,
потрепнало цветѐнцето
развълнувало се момчѐнцето.

После го откъснало,
всичко прекъснало,
защото му втръснало.

21 юни 2008 г.

Ст.н.с. д-р Богдана Зидарова. Геолог-геохимик. Работи в Централна лаборатория по минералогия и кристалография към БАН. Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газОВО-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие №4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

С мисъл за Логоса и екологията

Беше просто човек. С мечти и желания.
И както се случва обикновено
животът не му стигна
да свърши нужното, за да постигне богатство и признание.
Нито по някакъв по-висш признак
да обозначи непостижимото.
Беше просто човек –
стръкче трева по Уитман,
лист от някаква вече забравена
древна порода,
плахо облаче в небеса
от лазури и бури...
Рядко говореше и когато замълча –
както често се случва –
никой не чу тишината.
Само нежно тревата прошепна в нощта:
„беше просто човек“,
само кротко листата на предутринно свежа гора
промълвиха едва:
„беше просто човек“,
само плахото облаче там –
във простора смълчан –
от невидими пазви-очи,
не пророни сълзи,
а омара и ситна роса:
беше просто човек от забравяна вече порода.

После слънцето изгря.

И поеха по пътя си хората...

Но тревата застина в очакване,
а листата на вечното древно дърво на живота
прозвъниха в напрегнат рефрен:
„хей, ти облаче, виждаш ли някъде
някой „просто човек“,
някой просто човек,
който слуша с ушите на времето-вятър –
той има нужда от нас,
той е нужен за нас... и за другите.“
Може би...

Доц. д-р Велин Кръстев. Завършил българска филология. Работил е като сътрудник по културното взаимодействие и междукултурното общуване в Българския културно-информационен център Москва и като завеждащ катедра „Български език и литература“ в Държавния университет Комрат, Република Молдова. Научни интереси: актуални проблеми и перспективи на социалния живот на обществото, природата и Космоса.

Поете...

На Л.

Поете, доживял библейска възраст,
 във теб живяха няколко човека –
 едно дете, подгонило хвърчило
 по слънчевите хребети на лятото,
 един поет от нощните квартири
 с тавани от звезди и пълнолуния,
 един портIER в преддверието на храма,
 възлюбен временно от боговете,
 опитал върху тяхната трапеза
 вкуса на вино, смесено с отрова...
 Един наивен мъж на средна възраст
 със спукани сапунени илюзии,
 кървящи като спукани артерии
 във тъмната утроба на нощта...
 Във теб живяха няколко човека –
 с душата ти играеха на зарове
 и страшен бе залогът на играта им:
 куршум за този, който я загуби...

Поете, доживял библейска възраст,
 не ги вини – те всички оцеляха,
 освен един...

Поетът в теб е мъртъв...
 Поетът в теб умря на барикадата,
 докато защитаваше с гърдите си
 свободната духовна територия
 от властници, паряници, нещастници...
 Но ти го знаеш... Сигурно го знаеш
 и криеш тъй старателно очите си
 зад тъмни очила и тежки пури,
 димящи като гърлото на ада,
 а мислите си криеш зад пердетата
 от думи и настръхнали мълчания...

Не са на почит мъртвите титани
 в империята страшна на джуджетата...

Весела Димова (д-р Весела Д. Томова). Завършила медицина – специалности „Вътрешни болести“ и „Кардиология“. Гл.ас. в Клиника по кардиология и интензивно лечение на Медицински университет – Плевен (до 31.05.2008); кардиолог в Университетска СБАЛ по кардиология – Плевен. Научни интереси: остър коронарен синдром, кардиоритмология, рискови фактори. Издадени стихосбирки: „Календар на птиците“, изд. „Народна младеж“, 1990; „Друговерие“, ИК „Борба“, В. Търново, 1993; „Личен мотив“, ИК „Коваджиев“, 1998; „Обратно време“, ИК „Коваджиев“, 1999; „Отвъд съня“, 2000; „Кръговрат“, 2002; „Пясъчен часовник“, 2003, Сдружение „Словото“; „Равновесие“, 2005; „Сюрреалистично“, 2007, изд. „Хайни“. Участие със стихотворения в сборници и антологии. Хоби: поезия, класическа музика (свири на пиано), рисуване, история, история на изкуството, философия; фотография и пътешествия. Член на Съюза на българските писатели, на Международния клуб на лекарите писатели.

Виолета Борисова

Виновен си

*Виновен си, че те обичам
без никакви съмнения аз,
като момиче младо тичам
и в летен пек, и в зимен мраз.
Виновен си, че ме обсеби –
с очите, за да бъда твоя.
Ти в мен остана лъч потребен –
и не познавам с теб застоя.
Виновен си, че те откривам,
като вълна разбита в кея
и аз, понесена, отивам
да взема свежестта от нея.
Виновен си, че ме ревнуваш
от погледа и на зората...
В косите вятъра лудува,
ти идваш с мирис на цветята,
преливаш сила, обич в мене –
на мъдростта живец, звучене!*

Проф. д-н Виолета Борисова. Завършила педагогика и българска филология. Преподавател във ФНПП – СУ „Св. Климент Охридски“. Научните интереси: социално-психологическа помощ и консултиране на деца и възрастни; отклонения в поведението на малолетни и непълнолетни с оценка на деформации в развитието и социална работа с деца в риск. Издадени стихосбирки: „Душа като храм“. София, 1996; „Бързам да порасна“, 1996; „Крила без полет“, 1997; „Хляб като песен“, 1999; „В града на ветровете. Chicago“, 2000; „Приказният свят на Андерсен“ (с превод на нем., англ., фр. и рус. език), 2005; „В града на лъва“ (на бълг. и англ. език), 2006, Унив. изд. „Св. Кл. Охридски“. София. Организира и участва в благотворителни инициативи за деца, лишени от родителски грижи, и възрастни, настанени в домове.

Мислителят и Морето

Море – огромна, нечовешка длан,
да, толкова голямо си ми нужно,
не ми е нужен цял световен океан,
щом имам теб, във вечер тъжна...

Във вечер тъжна, или във зори –
когато ново Слънце ми даряваш –
от твоите води изплувало, гори,
подпалва в миг небесната жаравя.

Вълшебен миг! Небе – като палитра,
от всичките бои закуп, във шарка...
И плувам, нямам нужда от молитва
и икона, сама аз – водна нестинарка!

Ти плувал ли си нявга рано призори,
и срещал ли си Изгрева кат' празник?
Съприживял веднъж любовните игри
на огън и вода, не си живял напразно!

Мислителят, Роден изваял е приседнал –
за неизкушените и земни, по неволя!
Усамотен, в екстаз водите ти възседнал,
Мислителят е „тяло, плуващо на воля“...

Хармонията ни е с обяснение химическо:
водата морска, плазмата човешка, почти...
едно били? В съзнанието мое еретическо
една симфония от мисли и вълни звучи!

6 август 2003 г.

Ст.н.с. д-р Виржиния Кирякова (диОГНЕНка). Завършила математика. Работи в Институт по математика и информатика към БАН. Научни интереси: математически анализ (специални функции, интегрални трансформации, дробно смятане). Пише в рими под псевдонима „диОГНЕНка“. Някои нейни стихове са публикувани в личния ѝ сайт <http://www.diogenes.bg/diognenka/>. Хоби: поезия, Рейки (източно лечителско изкуство); член на „Лайънс Интернешънъл“ (международна благотворителна организация); плуване; котки; политика.

Витан Гълъбов

Пролет

Животът започва напролет,
различна от другите,
когато възвишени трепети будят копнежи
и чувства сънувани,
когато прелива сърцето от обич и нежности,
от дивна омая на огъня вечен.

Животът започва напролет,
когато цветята разцъфват.
Срещнеш ли своето цвете,
не давай друг да го къса.

Проф. д-н Витан Гълъбов. Преподавател в катедра „Теория на механизмите и машините“ на МТФ на ТУ – София. Завършил „Механично уредостроене“ със специализация по приложна механика. Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, специална и специализирана роботика, машинознание, синтез на механизми в уредостроенето, информатиката и роботиката. Вписан в „Златната книга на откривателите и изобретателите в България“ на Патентното ведомство на РБ (2004).

Владка Бакърджиева-Андреева

Любов

От веки веков,
от времето на древния Адам
и неговата мила Ева,
родът човешки списва сам
прекрасна слънчева поема,
наречена ЛЮБОВ.

Векове дирят я поетите
по необятния и модър небосклон
всред хилядите бляскави звезди...
Дълбоко скътана в човешките души,
кат истинска звезда блести,
пръска невидими искри,
стопля земните ни дни.

Понякога дори е без значение
дали красивото лице
на юноша огрява,
или сърце поостаряло сгрява...
и прави бръчиците по-красиви,
косите бели – поне малко сиви...

Любов, любов!
Прекрасно е, че те има!

Н.с. I ст. д-р инж. Владка Бакърджиева-Андреева. Завършила химия на полупроводниците. Работи в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН. Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химическо отлагане на тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Георги Русанов

Творец

Идеята те осенява!
Усещаш радостните тръпки
и нещо силно в тебе как напират,
което се е дълго там таило,
когато си работил и си мислил –
и вече нищо го не спира!

А трябва още да го съзерцаваш
и в мислите ти дълго да тежи –
да те потиска, мъчи и тревожи.
В безсънни нощи, в сомнамбулни дни,
да се множи, да тлее като въглен и гори.
Да се оформи в нещо живо!

Пораждат се дори съмнения.
И често смяташ, че в безпътица вървиш.
Безумно търсиш, преценяваш –
дори отхвърляш.
И изстрадаш всичко сам,
докат' идеята израсне във творение.

А след това – да утвърждаваш
и постоянно да доказваш,
да убеждаваш другите –
и себе си дори.
И трябва смело, твърдо да воюваш
с авторитети и капацитети.
Но вече длъжен си да победиш,
дори в борбата сам да изгориш!

Безумно да го отстояваш,
да усъвършенстваш, да внедряваш...
И ако трънен път с достойнство –
непреклонен извървиш,
а после продължаваш да създаваш
и да твориш – безкрай,
творец си, знай!

Ст.н.с. инж. Георги Русанов. Хабилитиран като специалист по пневматичен тръбопроводен транспорт. Работил в Българо-унгарското дружество „Интрасмаш“ София – Будапеща. В продължение на 10 години (до пенсионирането си) е бил и научен секретар. Интереси: поезия, туризъм, древна история на България.

Синове на слънцето

Хранила
 земя България
 синове чудесни,
 пяла им
 с чембер черносана
 недопети песни.

Сипвала им
 в купа пръстена
 на боба чорбата,
 сочала им –
 недокръстена –
 с клетви правдината.

Пускала ги
 в калдъръмите
 боси да пролождат.
 Паднат ли –
 бодли по друмите,
 бучела –
 да се убождат.

Криела
 в дебели шаяци
 кръвта им завряла.

Балсамирала
 телата им
 с ленени одеяла.

За да имат неродените
 Слънце –
 да се вричат,
 за да имат
 угнетените
 право
 да обичат!

Хранила,
 и още храни,
 синове чудесни,
 моята земя
 България –
 с недопети песни.

За да крачат
 в плодородна шир,
 от кръв богата,
 верни синове на слънцето
 и на
 бъднината.

Доц. дфн Добринка Райнова. Завършила българска филология и механично уредостроене (семестриално). Ръководител катедра в Департамент за езиково обучение на СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: системно-структурен анализ на лексиката на съвременните езици; психо-лингвистични проблеми при усвояването на чужди езици. Издадена стихосбирка: „Проза в стихове и цветове“, изд. „Изкуството утре“, 2007. Хоби: рисува с масло, пастел, акварел (7 самостоятелни художествени изложби в България и чужбина. Интересува се от древната българска история.

Дора Милева

Аз пак ще се родя

Аз пак ще се родя:
в кокиче бяло,
нежно разцъфтяло,
загърнато грижливо
в снеговете.

Аз пак ще се родя:
в небето лете,
във засмяно цвете,
полюшвано безспир
от ветровете.

Аз пак ще се родя:
във птича песен,
в златокоса есен,
пронизвана от звън
на дъждовете.

Аз пак ще се родя:
във топла дума,
в неизброден друм,
проправен неизбежно
в ледовете.

Аз пак ще се родя!

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: „Думи неказани“, изд. „Луна“, Габрово, 1994; „Политнала към Слънцето“, изд. „Пламяк“, 2002; „Аз пак ще се родя“, изд. „Буквите“, 2006. Хоби: музика, колоездене, алпинизъм и туризъм, плуване, художествена гимнастика, изобразително изкуство, художествена литература и т.н.

На Ния – моята снаха

Едно момиче във живота ми се появи,
синът ми като своята любима я представи.
Дали разбра с какво богатство ме дари,
дали разбра с душата ми какво направи?

Едно момиче във живота ми се появи
и в плен сърцето ми попадна ненадейно.
Аз майчината обич с трепет преоткрих
и радостта, и нежността благоговейна.

Едно момиче във живота ми се появи –
и с ум, и с чар, и с красота ме изненада,
и чувствата си аз към нея не прикрих,
и от съдбата я приех като награда.

Едно момиче във живота ми се появи,
изпълни мислите ми със вълнение –
и нищо веч за мен не е като преди,
и дните ми са пълни с вдъхновение.

София, 21.03.2001 г.

Доц. д-р Елена Кашчиева. Ръководител на катедра „Физика“ при ХТМУ на Лаборатория по електронна микроскопия при ХТМУ. Научни интереси – микроструктура на стъкла и керамика. Хоби: поезия, вътрешен дизайн, мода, танци. Микроструктура на стъкла и керамики, електронна микроскопия, 180 публикации.

Ели Василева

За гъби

Хванали в ръка торби,
гъбари тръгнали в зори.
Зелената гора ги мами
с гъби, слънчеви поляни.

След дъжда и топлината
гъбките растат в гората,
а тревата бързо избуява
и намирането затруднява.

Път се из гората вие,
тук се манатарка крие,
там се бисерка подава,
а в дола реката шава.

Отдалеч се чува влак,
а в шубрака пачи крак
под листака се показва
и гъбарите примамва...

Слънцето прозира зад дърветата,
но лъчи не стигат до деретата,
где поточета бълбукат
и гъбарите се шурат.

След настаналия пек
не е лесно на човек
да намери гъбки пресни,
за супа дето са чудесни,
или пък със масълце
те страхотно са мезе...

Мина времето за челадинки,
но излизат боровинки,
вкусни горски плодове
за десерта са добре.

Има всичко във гората,
бързо пълни се торбата.
Времето отлита като в сън
всред природата навън.

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Хоби: спорт, туризъм, музика, древни цивилизации.

Триптих

Езеро

Пътят се намества между хълмове и езера
и когато приближава до дълбоката вода,
среща стъпки на дървета – плаващи листа.

Може би след време споменът ще бъде повече тъга
и ще предпочита да минава пряко по леда.

Море

Една вълна и светлина,
и сянка, и дълбочина.
Един миг без платна,
скалите и случайността.
Един мъж и една жена
и вятъра, но и брега.

Фар

Дори когато в бурята му трябва още светлина,
той лъч запазва за пазача.

Доц. д-р Здравко Каракехайов. Завършил „Компютърни системи“. Преподавател в катедра „Компютърни системи“ в ТУ – София. Научни интереси: вградени микрокомпютърни системи. Издадена стихосбирка: „Рожден ден“ (2000). Хоби: поезия, четене на книги, ски, плуване.

Здравко Стойнов

Молитва
към Б О Г А

Благодаря Ти, о, Боже,
че все още мога

сутрин очи да отворя,
да ме събуждат пойните птици.

И по цял ден да тичам,
на велики дела да се обричам.

Благодаря Ти, о, Боже,
че все още мога
хората
и Теб
да Обичам.

София, 2006 г.

Ст.н.с. I ст. дхн дтн Здравко Стойнов. Като дипломант в бившия МЕИ – София построява първата в България аналогова електронно-изчислителна машина, а вече като работещ в същия институт – и втора – професионална машина, която решава системи диференциални уравнения до 120-ти ред. Научни интереси: електрохимия – импедансна спектроскопия, качествен контрол на електрохимични източници на електричен ток. Директор на Института по електрохимия и енергийни системи към БАН. Хоби: поезия, музика.

Краков

Краков – красота средновековна,
велика, дивна, висота духовна.
Град, строен със вещина от векове,
за свойте полски дъщери и синове.

Защо съм сам? Не искам тази красота
и миговете тука изживяни
да останат пак обвити в самота
и от теб – нечути, невидяни.

Дано след три години, двама
по улиците във града край Висла,
ти бъдеш моята любима дама
на конгреса, на който съм замислил

да докладвам своите научни данни
в науката, коят' ни е споила.
Тя двама ни не ще нахрани,
но дава ми криле и сила.

Не страдай, мила, че отделям толкоз време,
заровен в' времената и древните им птичи кости.
Ти знаеш – съдбата си да изберем
не можем. На този свят сме само гости...

Краков, 8 октомври 1998 г.

Ст.н.с. I ст. дбн Златозар Боев. Завършил биология с диплом „биолог-еколог“. Зав. отдел „Фосилни и рецентни птици“ в Национален природонаучен музей към БАН. Научни интереси: палеорнитология; археорнитология; костна и екстериорна морфология на птиците; еволюция на палеоавифауните; еволюция, морфология и екология на гръбначните животни; оредяване и изчезване при птиците; зоогеография; история на зоологията и палеонтологията; природонаучни колекции. Хоби: поезия, фотографиране на жива и нежива природа.

Йордан Калайков

Моля те, подай ръка

Скрипти в самотния си път от облак захапаната месечина,
мълчат и нощните петли, а канеха се с виковете си
дом на утрото да съградят.
Желанието полудяло с теб да съм – хвърчило детско,
придърпвам за конеца, дано се вдигне над страха,
но със пресъхнало течение посреща ме въздушната река,
докато с оловни крачки надбягвам самотата.

В глухи вечери като тази внезапно пропука се в мрака
опората на сигурния ден и някъде потъва смисълът.
Когато близостта опасно отъней и на невъзможните
спасения броим задъхано заслоните, моля те, подай ръка.
Тъй осъмвам с разбити колена
и с играчката, нелитнала в краката.

Моля те, в глухи вечери като тази, подай ръка!

Проф. дпн Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Национална спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; артмениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг“, изд. ССП (1992); „Кръгът“, изд. „Ерес“ (1994); „Праг“, изд. „Темто“ (1997); „Случвания“, изд. „Пропелер“ (1999); „Империя на облаците“, изд. „Авангард“, (2002); „Тракало за глухи“, изд. „Авангард“ (2004); „Нови разкази, есета и рисунки“ изд. „Авангард“, (2006); „Завръщане в кръга“ (2007); Животописи – електронна книга в litenet.bg (2008). Включен в антологията „Български поети“, изд. „Захари Стоянов“ (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (5 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

Утро хубаво

Капчици роса, безброй слънца.
Хубав ден, ти си до мен.
Леко се диша, подхващам да пиша.
Чувства нежни и думи силни
за теб, любима моя слънчева.
С теб съм сега и мечтая.

.....
В този миг зная, усещаш ме ти.
Двама сме с тебе, с обич взаимна,
с мечта тайна: заедно да вървим
по безкрайни пътеки
с многоцветни лехи
и кордон от бели притаени брези.
Слънцето да ни огрява, с лъчите си
да ни гали и поздравява.

.....
Утро хубаво – слънчево синьо небе –
ти и аз вървим, освежени от цъфналата пролет.
До мен си ти – аз съм до теб,
Проникнати,
споени,
устремени за полет!

Утро хубаво – слънчево синьо небе...
Двойно по-хубаво за влюбени.

Проф. д-р Кирил Богданов. Преподавател в Лесотехническия университет.
Научни интереси: горите като интегрирана система от ресурси и организация
на многофункционално горско стопанство. Издадени стихосбирки: Нитрам
Лирик. „От любов ранен“; „Огън неугаснал“. София, 1995. Хоби – поезия,
литература, пътуване и опознаване на съхранени природни територии.

Кирил Любенов Боянов

♥ ♥ ♥

Запита ли се що е любовта,
когато си изпълнена с ненавист,
когато е залязла радостта
и можеш вече само ти да мразиш.

♥ ♥ ♥

Безкрайна нощ – без лъч надежда,
кошмар, че някъде си с друг.
кому ли даваш твойта нежност,
забравила за мен без всяки смут.

♥ ♥ ♥

Харесвам те, защо –
не зная,
харесвам те без грим –
лице прозрачно с търсещи очи.
Харесвам те със грим –
воал небесносин над питащи очи,
харесвам всичко в теб.
Защо, не зная.

♥ ♥ ♥

Една безкрайна нощ
без твоя образ,
къде е той във тези
дълги мигове,
защо не срещам
твоя поглед,
не чувстваш ли сърце, което те зове.

Акад. Кирил Боянов. Доктор на техническите науки. Завършил ВМЕИ – София. Директор на Институт за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. Издадена стихосбирка: „Изживяни мигове“, София, 1996. Хоби: пиано, класика.

Климентина Демиревска

Стъпка по стъпка

Стъпка по стъпка,
праг подир праг,
нищо не стъпквам,
а – под капак.

Стъпка по стъпка,
с пясък градя
пясъчни кули,
но без следа.

Стъпка по стъпка,
вятър следя,
вятърът хуква
– пак без следа.

Стъпка по стъпка,
гоня мечти,
някой ги стъпква
– рукват сълзи.

Стъпка по стъпка,
падам в капан,
все по-дълбоко
все по без дан.

София, 22.02.2004 г.

Ст.н.с. I ст. дбн Климентина Николова Демиревска. Завършила биология. Ръководител на секция „Молекулярна биология на растителния стрес“ и зам.-директор на Института по физиология на растенията „Акад. М. Попов“ към БАН. Научни интереси: биохимия и имунохимия на растителни ензими и белтъци. Хоби: поезия, архитектура, изобразително изкуство, музика, литература.

Мариела Модева-Нанкова

Поезията е лично преживяване

Поезията е лично преживяване
на отминал, забравен миг,
думи, разтърсващи до изтрезняване,
или болка от сподавен вик.

Тя е мост между души несрещнати,
и мечтан, непреживян мираж,
тя е прошка за делата – грешните,
и опора, даваща кураж.

По-силна от интриги и дребнавост,
дарява вяра в делника ни сив.
Понякога е порив, друг път – храброст,
опора сред водовъртежа див.

Поезията – е не жребий за избрани
и не храна за стихоплетец услужлив,
в слова облича чувствата събрани,
вятъра прегръща по пътя си трънлив.

Поезията е лично преживяване,
родена в дълбините на нощта,
а може би дошла на зазоряване,
с любов осмисля пътя ми в света.

Д-р Мариела Модева-Нанкова. Завършила педагогика, български език и литература и специализация по журналистика и второ висше образование със специалност по културология и специализация по приложно културознание. Съветник на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Хоноруван преподавател в ЮЗУ „Неофит Рилски“. Научни интереси: комуникацията в PR, културно наследство и регионално развитие, междукултурна комуникация. Издадени стихосбирки: „Спасение“, ИК „Везни“, С., 1996 г.; „Посвещение“, ИК „Александрова Дизайн“, С., 2006. Председател на литературен клуб „Гео Милев“ и член на Клуба на младия писател към СБП.

Когато те видях

Когато ме разпъваха на кръста,
и ме бичуваха, не бе ме страх,
случайно някак си погледнах към тълпата,
и те видях!
и те видях!!!

На оня връх забивам аз трицвета
с мечта да мина под дъгата бях...
поглеждам най-отгоре на света и ето,
и те видях!
и те видях!!!

Огън пъпли, вече ме изгаря,
горя на кладата и нямам дъх и – ах!
зеници и очите свеждам за последно,
и те видях!
и те видях!!

От сто вселени нося нови истини
и свалям шлема си, посипан с звезден прах...
обръщам се и гледам посрещачите,
и те видях!!!
и те видях!!!!

София, 25.03.2008 г.

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работи в Института по астрономия към БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. Издадена стихосбирка: „Първите 20+2“, I, Херон Прес, 2008. Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Надежда Лазарова

Откровения

Навън е златна есен, тиха кат' съдбата, правеща ни мъдри и сами,
и кат' човешката душа – позната, непозната,
ту слънце грее, ту вали...

11.11.1998 г.

***

Протягам две ръце, за да докосна светлината, настъпва ден навън.
Копнея за любов, немея в самотата, ехти пак птичи звън...
Боли ме, че отново надявам се в тъмата за малко топлина...
Сълзите ми измиват горчилката в душата, а вън е светлина...

25.07.1999 г.

***

Обичам да се будя сутрин рано,
когато синевата на нощта
изстива, просветлява, розовее
и ражда светлината на деня...
Харесва ми да тичам сред звездите,
да търся там несбъдната мечта,
да вярвам, че доброто време идва,
да мога след това спокойно да заспя.
Така минават дни, години, време,
късмета гоня аз по своя път
и вярвам, че дошло е вече време
за щастие и радост по света!

20.09.2001 г.

Надежда Лазарова (1949–2006). Завършила агрономство в Русия, доктор по биология. Работила в областта на цитологията на растенията в секция „Цитогенетика“ на Институт по генетика „Акад. Д. Костов“ към БАН. Хоби: поезия.

***

От мислите си често те прогонвах.
И снимките ти даже изгорих.
Изгарящата болка превъзмогнах,
но спомена за тебе не изтрих.

И колко пъти в пламъци изгарях.
И колко чаши с вино аз изпих.
И колко нощи кръчмите затварях,
но спомена за тебе не изтрих.

И колко други устни аз целувах.
И с колко ли надежди се простих.
И колко пъти само се преструвах,
но спомена за тебе не изтрих.

***

След миг ще стана аз и ще си тръгна.
Ще дойдеш с мен до входната врата.
За сбогом нежно аз ще те прегърна
и после ще потъна във нощта.

Студът навън за миг ще ме обгърне,
а болката във мене ще пълзи.
Но никой тази нощ не ще да зърне
потеклите за тебе две сълзи.

Аз дълго без посока ще се скитам
из този град, притихнал и замрял.
Къде отивам няма да се питам.
Животът ми без тебе ще е спрял.

Доц. д-р Николай Николов. Ръководител на катедра „Теория на механизмите и машините“ към МТФ на ТУ – София. Завършил „Технология на машиностроенето и металорежещи машини“ и „Приложна математика и информатика“. Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, машинознание, синтез и анализ на механизми, специална и специализирана роботика. Награди: „Млад изобретател“ на фондация „Еврика“ (2006), „Млад инженер“ на ФНТС (2006).

Нонка Богомилова

Хармония

Луната стана Слънце,
а Слънцето – Луна.

Прегърнаха се
и
се скриха от окоето на клюкарката Земя.

Кюстендил, 11 август 1999.

Чух морето

Затворих книгата
Спрях радиото
Изключих телевизора
Shut down – компютъра

Изпратих приятелите.
(Децата отдавна бяха си заминали.)
Мъжът ми отиде да вечеря

Тогава чух морето...

Ст.н.с. д-р Нонка Богомилова. Завършила философия със специализация по психология и II специалност по български език и литература. Работи в секция „Антропология и изследвания на религията“ в Институт за философски изследвания към БАН. Научни интереси: философия на културата и религията. Издадени стихосбирки: Омагьосан кръг. София, „ЛИК“, 1997; Празници. София, „ЛИК“, 2000. Хоби: поезия, фотография.

Жена и птица

Тя, птицата, която ме докосна със крило,
какво ли искаше да ми разкаже?
Почувствах в кратък миг дъха ѝ влажен,
но после пак ме грабна делничното колело:
задачи спешни, телефони, срещи и така
навлязох в ритъма на вечер морна.
Ала онази птица непокорна
завърна се

и сякаш ме поведе за ръка.

И аз разбрах,
че нейният живот е с две лица,
че страх и волност я съпътстват вечно,
че мамят хоризонтите далечни,
но я очакват във гнездата нейните деца.

И аз разбрах,
че тя приятелство ми подари,
че мъдростта е скритата ѝ сила
и че гнездо под стряхата е свила,
защото иска да живеем в мир –
като сестри.

Тя – птицата.

И аз – жената.

Извор на мечти.

Без нас Земята би била пустиня.
Където птица и жена преминат,
светът различен става – виж –
трепти, тупти, лети...

Павлина Павлова. Професор „хонорис кауза“ за литература на IBC – Cambridge, клон „Европа“. Включена е в справочника „Кой кой е?“ на IBC Cambridge – Англия. Авторка на 26 поетични книги и роман на историческа тематика. Има национални и международни награди за поезия. Хоби – цветя. Член е на Съюза на българските писатели и на Съюза на българските журналисти.

Петко Недялков

Стари хора

Телата им не знаят морския загар,
познати са им само радостите прости.
Светът се разминава с тях по гарите –
не спира никой край ограбените острови.

Прелитат самолети в ниското небе –
от своите гнезда забягнали, безродни птици, –
играят над главите им избелени
на битието делничната репетиция.

В невидимите рани самота кърви.
Замислени за виното, пръстта и хляба,
забравят грохналите телевизори
и милват в шепите библейската си ябълка.

Доц. д-р Петко Недялков. Завършил астрономия. Преподавател в катедра „Астрономия“ на СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: звездна среда; звездни населения; физически процеси на междувезвездната среда. Хоби: поезия, музика, живопис.

Джени в шест часа

Джени в шест часа не е онази Джени,
дето гонехме се с нея в нивите зелени...
Не! Не е и тази, дето
ме целуваше до болка в нощите горещи
и превръщаше във спомен всяка наша среща.

Джени в шест часа се крие
под завивките студени,
а лицето и е бледо и изглежда
уморено...
Тя е все така красива
и е толкова различна:
тъй далечна, мълчалива...
Утрото критично ми намига:
„Я заспивай! Тя – далечна!?”
Как ли не!
Не достигат ли до тебе
мирисът ѝ на жена, дъхът ѝ,
допирът ѝ лек и мисълта?“

Джени в шест часа – това е мойта Джени,
със коси от ласките ми разпилени...
Слепват се клепачите ми уморени –
шест часа е – спи до мене Джени.

12.12.2004 г.

Д-р Петър Б. Ефтимов. Завършил ветеринарна медицина. Лекар в денонощна клиника „Анимо“. Научни интереси: медицинска генетика; спешна реанимация и хирургия; биотехнологии и генно инженерство. Хоби: плуване, музика, литература, фехтовка, колоездене, ски.

Румен Цанев

Лунна пътека

От луната изписана лунна пътека
със сребърен блясък в морето блести.
Реших аз да тръгна по нея полека
към мои несбъднати тука мечти.
И ето – спокойно вървя аз по нея
и крача по сребърни морски вълни.
Дали да пристигна аз ще успея,
дали ще ми стигнат земните дни!
Навярно тя води в страна непозната,
а може би даже във друга Вселена,
където е друга на живота играта
и друга душа е в Човека вселена!
Но май че край няма тази пътека!
Напразно ли крача по нея?
Но аз пак ще крача, ще крача и нека
със лунна пътека пред мен да живея!
Накрая желая на всеки
поне веднъж да узнае,
как се крачи по лунни пътеки
и как се мечтае!

2005 г.

Живот

Животът е трудна,
нерешена загадка,
история чудна,
история кратка!

Животът е радост,
животът е мъка –
в началото младост,
накрая разлъка!

Но всеки обаче
се стреми да живее
и когато плаче,
и когато се смее!

Животът е жажда,
която не спира.
Но човек щом се ражда,
значи умира!

Хора!
Бъдете в живота щастливи!
Свойта орис хвалете,
додето сте живи!

2006 г.

Акад. Румен Цанев (1922–2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен-генетик, с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата“ – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст“ от Гьоте.

Уморена птица

Душата ми е уморена птица,
летяла с бурите навред.
Поискала в несбъднат спомен
да бъде и лети напред

Време, птицо моя, е да спреш,
с вятър в клони да се спуснеш.
Сили нови ти да събереш
и смирено суетата да напуснеш.

Мир, спокойствие и самота
(тя, самотата винаги била е).
Приеми житейската съдба
и душата тихо да мечтае.

Румяна Данова. Магистър етнолог. Завършила световна етнология. Зав. отдели „Чуждестранно изкуство“ и „Обичаи“ в Национален етнографски музей към БАН. Научни интереси: обичаи и ритуално изкуство. Издадена стихосбирка: „Другата жена“, София, 2005, Хоби: „Рейки“, ароматерапия, билколечение, свири на китара, оперно пеене, нумерология.

Стефан Читаков

Живот

Животът ни наказва всеки ден.
Животът всеки ден ни награждава.
Създава ни проблем подир проблем,
след туй великодушно ги решава.

И влюбваме се в нежни същества,
готови сме да си дадем живота
за тях, а те ни мачкат, след това
открито зад гърба ни се кикотят.

И бориме се всеки следващ ден
за нас, за нашите деца и внуци
със някой тъп, но властуващ кретен,
глупак, който се прави на Конфуций.

Така минава нашият живот,
от ранно утро – докато се стъмни.
Не ти харесва да си Дон Кихот?
Тогава, моля – можеш да се гръмнеш!

25.01.1999 г.

Д-р инж. Стефан Читаков. Завършил ТУ – София, УНСС, НСА. Преподавател в катедра „Механика“ на ТУ – София. Научни интереси: приложна механика. Издадени стихосбирки: „Голгота“ (1999); „Прости, че те обичам“ (2002), изд. ТУ – София. Хоби: композира музика, спорт (тенис), бойни изкуства, ски, парапланеризъм, подводен спорт, латинотанци, аржентинско танго.

Татяна Станкова

Сонет с Малкия принц

*Посветен на Бялата Мура, растяща
на територията на Hokkaido Regional Forest
Tree Breeding Center, Ebetsu-shi, Hokkaido*

Протягам корен към Земята,
опора търся, свобода.
Усещам камък и се боря,
надежда диря, не смъртта.

Протягам длани към небето
и искам слънце, топлина.
Но хлад ме среща пак и ето –
отвред студена светлина.

Къде е моята лисица,
която да опитомя?
Аз роза имам и вулкани,
но ме връхлита пустошта.

Пълзят към мене змии само
да ми помогнат да заспя...

Сапоро, Япония, 3 април 2000 г.

Н.с. I ст. д-р Татяна Станкова. Завършила горско стопанство. Работи в Институт за гората към БАН. Научни интереси: растежни модели, динамика на насажденията, горски култури – създаване и стопанисване, размножаване на растенията, селекция на горско-дървесните видове. Част от стиховете ѝ са публикувани на собствена Интернет страница. Хоби: поезия, цветарство; афоризми.

ПОСВЕЩЕНИЯ

Александър Милчев

Поема за един учител и неговите ученици

*На академик Ростислав Каишев по случай неговата
90-годишнина с искрено уважение и благодарност*

В началото те бяха двама:
Каишев, Странски – дума няма,
работеха в тандем чудесен,
за да решат проблем нелесен.
Решат ли го, да кажат те
кристалът, значи, как расте!

А после Странски го напусна,
но Ростислав не се отпусна
и вместо соло да засвири,
той ученици си издири
и ето че побит бе ко̀ла
на най-прочутата ни школа!

Е, вярно, че при таз сполука
такваз една излезе клюка:
„Че всички физикохимици
били заклети пияници
и уж, че млади, пък и стари,
били изпечени женкари!“

Но нека друг да преценява
дали е права тази слава!

Едно е ясно днес обаче:
че зад Каишев бодро крачи
не жалка банда смотаняци,
а армия отбор юнаци!

А пък до тях във строен ред
пристъпва дамския отред
от амазонки все напети,
що сили мерят със мъжете,
че знае се, и те са всички
на шеф Каишев ученички!

И всеки гледа и се диви,
как хем са умни, хем красиви
и ни завиждат, не разбрали я
тази разкошна аномалия!
А то е ясно отнапред:
първо, Каишев е естет,
и **второ**, е прозрял без грешка
таз проста истина човешка:

„И в най-сериозната наука
без хубави жени е скука!“

Какви кадърни ученици!
член-корове, академици,
професори и асистенти
и ст.н.с-та и доценти...

Такава стана тя играта,
яйце да хвърлиш сред тълпата,
ще падне върху учен млад
със първокласен докторат.

Така! Тогава беше ясно –
кога по-зле, кога прекрасно,
кога ругаеше ни шефа,
кога пък карахме си кефа,
но общо взето бе спокойно
и се представяхме достойно,
че нашият кормчия стар
бе либерален господар
и само със авторитет
държеше Института в ред.

А времето кога изтече,
Каишев мъдро тъй ни рече:
„По-млади на престола слагам,
аз вече само ще помагам!“

И пак във тази сграда, тука
вирее нашата наука.
И пак, макар че сме във криза
наука влиза и излиза.

А как ще бъде занапред?
Каква ще е съдбата наша?
Дали кат' по масло и мед?
Дали ще се забърка каша?
Дали ще правиме наука,
или наука бе дотука?
Не е напълно ясен тоз
трагикомически въпрос!

Но казват, че по върховете
разумни, уж, били мъжете
и няма да допуснат значи
потокът наш да се затлачи
и бистрата река кристална
да се превърне в бара кална.

Е, видим ще, ако сме живи,
кой прав е и кои са криви!

С това приключва таз поема
по проста и логична схема:
Поклон на почит и възхита
пред нашия любим учител!

София, 27 февруари 1998 г.

Ст.н.с. I ст. дхн Александър Милчев. Завършил химия – производствен профил.
Ръководител на Изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на процесите на електрокристализация и председател на Научния съвет на Института по физикохимия „Акад. Ростислав Каишев“ към БАН.
Научни интереси: електрокристализация; електрохимично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: проза, музика.

Веселин Дончев

Физика за двегодишни

На Теодор

Щом посегна със ръчица
към онази гола жица,
чичо Ом ще ме нахока:
„Никой да не пипа тока!“

Чичо Нютон дърпа влака,
но когато намали,
той ще бутне на земята
всеки, който не седи.

Чичо Галилей нехае,
Щото днеска всеки знае:
„Тя – Земята се върти,
ний се возим без пари.“

А за чичо Торичели
всички вече са прочели –
как измервал преди лягане
атмосферното налягане.

Може би дори сте чули
и закона на Бернули:
щом засили се водата,
в миг олеква на тръбата.

А пък чичо Архимед
днеска много е зает –
да покаже във водата
колко леки са нещата.

юли 2002 г.

Доц. д-р Веселин Дончев. Завършил физика. Преподавател в катедра „Физика на кондензираната материя“ във Физическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: електронни и оптични свойства на полупроводникови материали и структури (фотоелектрични, оптични и електрични методи, компютърни пресмятания). Хоби: поезия, алпийски ски, футбол, туризъм, плуване, колоездене, китара.

Портрет на учения

Сред своята лаборатория,
далеч от всяка еуфория,
или сред скромния си кабинет
от важни размишления обзет,
далеч от бляскави прожектори
и чужд на всякакви протектори,
не търси ученият блясъка;
не се поддава той на крясъка;
и не преследва вечно славата;
не проси милост от държавата...
Работното му време – нощ и ден,
и с трудности се бори ден след ден;
не го обсаждат журналистите
(те се насочват към спортистите);
и родната ни телевизия
не го показва като визия...
За някой друг са и медалите,
а той набляга на педалите
на своя старичък велосипед;
(естествено, че няма вертолет);
и гълта прах от мерцедесите;
не го ухажват стюардесите
(защото рядко е във самолет,
и все по-често гледа го през плет)...
Без спонсори и инвестиции
(за него те са просто фикции) –
така достига той до пенсия
(ако на туй се казва пенсия)...
Изгонен е от кабинета свой
по принципа – „щом мой е, не е твой!“
Далеч е от аудитория –
това е „чужда“ територия.
И нищо, че е мъдро побелял,
че много знае, много е видял,
той никому ненужен е сега,
обречен на забрава и тъга...
Май черното в портрета надделя,
но пък е много вярно, за беля.

Доротей Табакова

Премиера на Хамлет

Извинете ме, скъпи професоре, но не излизам от църква.
Ще доловите ли в мойта походка отглас от ритми обръкани?

Хамлет говори с ваш'те уста – фин, разсъдлив и мрачен.
Да, владее и този език, ала не ми е майчин.

Вие дочувате моя акцент – на други вселени следа.
Идвам от другаде, мили дами и изискани господа!

Ваш'то *to be* или *not to be* е толкова убедително...
Дълго и аз в петостъпен ямб следях на кръвта си ритъма,

Но взрив от тъпани неравноделни привичния пулс разби.
Тъй че прощавайте, скъпи професоре, имам си само *to be!*

To be – за кипналия април, в който пиянството броди.
To be – за паянтовото легло, политнало педа над пода!

To be – за жилавия грубиян, на жени и ласки обръгнал,
онзи, който, получил своето, закопчава дюкяна и тръгва.

За страстта, възкръснала пак и пак след всяка мъничка смърт...
Тъй че не пращайте в манастир Офелия този път!

Ще сринат на прах стените му маракаси, конги и тъпани –
Идваме ние, носим *to be*, вписано в нашите тъкани!

Излезте навън, професоре, пролетни знаци да свàрите –
тържествуват лепкави сокове под корубите на чинарите!

И животът си пръска семето и оставя навред следи!
В краката ни – рой маргаритки. Над главите ни – куп звезди.

Гл. ас. Доротей Табакова. Завършила класическа филология. Преподава старогръцки език и води курсове по стихотворен превод във Факултета по класически филологии на СУ „Св. Кл. Охридски“. Издадени стихосбирки: „Nox igne. Третичен миг за заминаването“; „Сезонни култове“; „Стоте безработни рицари“, както и диск с авторски песни „Леко сърце“. Хоби: свирене на китара, песни с приятели и плетене.

Химия

На ас. Йорданова

Да знаех само що за химия
са наште чувства и съдби –
лабораторията с колби е на линия,
ръката ми дали ще издържи? –

Да докаже със реакция приятел
и с качествен анализ, че това
не е усмивка на предател,
че погледът зад думите не е лъжа.

Индикаторът да можеше да каже
разцветките на злост и добрина,
че не смея да повярвам даже
на протегната ръка...

Ех, да можеше цялата химия
да ме научи на всичко това,
аз също бих била на линия
в лабораторията със стъкла!

Евгения Димова – редовен докторант в Централна лаборатория по обща екология към БАН. Завършила микробиология и микробиологичен контрол. Научни интереси: генетика, еко-генотоксикология, мутагенеза от околната среда, едноклетъчни зелени водорасли. Хоби: спорт (колоездене); екстремни спортове; състезател в отбора по джогинг на СУ „Св. Кл. Охридски“ (2001–2006).

Искра Арсенова

Да си учен

Да си учен е призвание,
дори без степен и без звание,
решаваш ти проблемите банални
с методи и средства нетривиални,
утеха ти намираш в епруветки,
геноми, щамове, стволови клетки,
опияняваш се от формули и леми,
доказваш нерешени теореми.
За теб физичните закони
по-святи са дори и от икони,
езикът разчленяваш на фонемни,
съюзи, членове морфемни.
Заспиваш, виждайки неврони,
пинсети, серуми и тестерони.
Почиваш си, щудирайки кинетика,
статистика и омилетика.
Провеждаш всякакви реакции,
изследваш рискове и акции,
а за отмора у дома
измисляш евтина кола.
Седиш със часове над микроскопа,
наслада дава ти и стетоскопа,
тщеславиш до небето Гутенберг,
Ферми, Карно и Фибигер.
Богатството за теб е знанието,
разтуха търсиш във познанието.
Доказваш ежедневно, ежечасно,
къде видимо, къде негласно,
Че без пари и информация
не може да има иновация.

Че да си учен е призвание....
Но трябва и народното признание!

Ст.н.с. I ст. дфн Искра Арсенова – информатик и науковед. Завършила „Машинна обработка на информацията“. Ръководител секция в Центъра по наукознание и история на науката към БАН. Научни интереси: устойчиво развитие, научен потенциал и наукометрия. Хоби: поезия, изкуство.

Наздравница

На лекарите, с които работих в Градската болница в Свиленград

Приятели със стетоскопи,
аз пак съм с вас
във моя край далечен
и с болка пареща
във тупкащите слепоочия
посрещам изгрева.

Безсънна е отминала и тази нощ,
Безсънни са отминали безкрайни нощи,
в които ние с вас не мислехме
за смисъла на белия живот,
а неистово се борихме
за глътката последна въздух,
която нечии гърди
все още могат да поемат.

Не мислехме,
а страдаха лицата ни
и бръчки декорираха челата ни.
Очите ни прощаваха
и във горчивата усмивка
стопяваше се всяко зло
или добро.

Не мислехме
върху голямото познание.
А хора идваха,
човешкото носеха,
човешките жалби и трепети,
човешката жажда
да спрем небратимото.

И губехме се в този страх
на разширените зеници,
на идващото Нищо...
След всякоя безсънна нощ
по-зрял
изгряваше пред нас света.

Приятели със стетоскопи,
със тупкащите още слепоочия,
със погледи на хората видели
и толкова неща прозрели,
до дъното, наздраве!

Проф. д-р Иван Г. Пенев, дмн. Завършил Висшия медицински университет – София. Лекар-гинеколог, работил в „Майчин дом“ – София. Научни интереси: механизъм на раждане и патологична бременост. Има отпечатани над 100 научни труда. Пише стихове от младежките години. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание“ (2005); „Не, не беше илюзия“ (2005); „Небе в рамка“ (2005); „И все пак. Посвещения“ (2006); „Вълча стръв“ (2007). Хоби: туризъм.

Колю Минков

100 години J.V.A.

„И рече Бог: да бъде разум!
И появи се *John Vincent Atanasoff*“*
На Дж. В. Атанасов – открил компютъра ABC
Бл. Хр. Сендов – открил *Откривателя J.V.A.*

Дали е *John* или пък е *Иван*?
По-важното е, че е *Атанасов*,
че българската кръв кипеше в него,
че беше горд със своя произход
и че твореше за Човешкия ни род...

И ние, българите, първи го открихме!
Със много Обич и Признателност дарихме
и с най-високия си орден наградихме!
След дългите години на мълчание
получи... и световното признание!?

„Баща на електронния компютър“
или пък *Електронен Прометей*?
Наричат го и *Инженер-конструктор*,
Информационен гений – Корифей,
преобразил човешкото съзнание.

Не знам кое е точното название.
Най-вярно е, че той *John Vincent Atanasoff*
е свърхизобретател – откривател,
прекрасен, умен и добър Човек
и Гордостта на двадесети век!

---

* Athanasios = безсмъртен, Vincent = непобедим.

Ст.н.с. I ст. д-р Колю Минков. Завършва машиностроене. Работи в Института по механика и биомеханика към БАН. Научни интереси: теория на механизмите и роботите; зъбни предавки. Председател на Експертния съвет за млади учени към БАН. Издадени стихосбирки: „Поетични ПОсвещения“, София, 2000; „Дърво на обичта“, София, 2005. Хоби: поезия, музика, роботика и туризъм.

Послание

Оставих ли следа,
в научната ви сваят?
Запалих ли свещта
в душевната ви страст?

Та да творите занаят,
без да се спирате пред нищо
и да множите своя ред,
да грей науката лъчисто.

И поглед, вперили в проблем,
очи да не навеждате във страх,
че може той да е голям
и да надхвърля вашият замах.

Но коленичили в молитвен плам
пред храма на Науката велика,
да помните – Човекът е голям,
когато с мъдрост истината свята вика!

Проф. д-н Светлана Димитрова. Завършила педагогика на преподаването и лечебна физкултура, както и психология. Професор по спортна педагогика в НСА. Научни интереси: спортна психология; екология на човешкото развитие; комплексно изграждане на личността. Издадена стихосбирка: „Сенки от огъня“, Изд. „Старейшински“, С., 2008. Хоби: музика и литература.

ХУМОР И САТИРА

Ангел Балеvски

Помислено – изречено

Душата – в непрестъпен дом –
на нежен само зов откликва.
В човешката душа със взлом
– с насилие не се прониква.
10 септември 1994 г.

***

Той е учен и прославен,
с почит ползва се голяма,
но е все пак недоправен,
щом за хумор чувство няма.
3 ноември 1995 г.

***

Ще има и в родината ни мила
живот без злост и грозота,
ако добрите притежават сила,
а силните пък – доброта.
29 ноември 1995 г.

***

Безпомощна и уязвима
е често мъдростта;
дебелокожа, неранима
е само глупостта.
20 април 1996 г.

***

Да управляваш хора с глупост,
с насилие и унижение,
туй знак за слабост е, за глупост,
за липса на въображение.
5 октомври 1996 г.

***

Изслушай опонента си внимателно – с търпение
и не забравяй нито за момент,
че често има и за най-абсурдното твърдение
поне един безспорен аргумент.
6 декември 1996 г.

***

В словесния поток от спора, що извира,
тъй трудно се светата истина намира...
– Зрънце нищожно златно да откриеш,
ще трябва много пясък да промиеш.
6 декември 1996 г.

Академичен тълковен речник**АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ**

На мисълта цвета е сбрала,
по думите на персонала.

АСПИРАНТ

Чука, блъска сума време,
трийсет кинта дорде вземе.

ДОКТОР НА НАУКИТЕ

Учена личност, както се смята,
мечта заветна на кандидата.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Прави, струва, върти, сучи,
верен резултат получи.

ЗАЩИТА НА ДИСЕРТАЦИЯ

Всеки кани си клиенти,
да му правят комплименти.

ЛАБОРАТОРИЯ

Сутрин във нея жените отиват
от работа късна да си почиват.

МЕДИЦИ

Хора с традиции, не бюрократи
всички са „доктор“ и без докторати.

МЛАД СПЕЦИАЛИСТ

Девета дупка на дудука,
ама и той твори наука.

МОНОГРАФИЯ

Изблик на обширни знания,
често – плод на графомания.

НАУЧЕН СЪТРУДНИК

Денем за чиста наука хортува,
нощем, че става „старши“ сънува.

НАУЧНА СЪТРУДНИЧКА

Жена точно не е, не е и учен,
хибрид особен във БАН получен.

НАУЧНА ПУБЛИКАЦИЯ

Оригинален труд, творба бележита,
автора някой ако попита.

РЕЦЕНЗЕНТ

Прави те с цветисти фрази
на салатата, щом те мрази.

СЕМИНАР

Оставиш ли ги да те надвикат,
във миша дупка ще те натикат.

СПЕЦИАЛИЗАЦИЯ

За месец, два, три в странство се чупи
вещи полезни да си накупи.

СТАРШИ НАУЧЕН СЪТРУДНИК

Докато да станеш „старши“,
почват да ти викат: „стар си“!

ТЕОРЕТИК

Пише, брише, пише, брише,
па отдолу се подпише.

ТЕОРИЯ НА КРИСТАЛНИЯ РАСТЕЖ

Умна дума, стара слава,
на сума народ хляба дава.

ФИЗИК

И най-смотания момък
е на Айнщайн потомък.

ХАБИЛИТАЦИЯ

За голо теме компенсация,
това е то хабилизация.

ХИМИЯ

Химия, химия,
хич не хвали ми я.

ЦЛЕХИТ

Електромобил мощен те правят у нас.
Японските фирми пикаят газ.

ЦЛАФОП

Дълги бараки на един кат,
на Кодак и Агфа ще правят мат.

София, декември 1971 г.

Байчо Панев

Епиграми

ПРЕУСПЯЛ

От умствен мързел недоучен остана,
но има вила – дворец във Бояна.

КУЛТУРНИ ИНТЕРЕСИ

Веднъж в живота си и тя се спря
пред пълна с книги, лъскава витрина.
Но нищо интересно не съзря,
освен лицето си гримирано и начервено,
в стъклото отразено.
Доволно се усмихна и отмина.

ВИП ПЕРСОНА

Мярката
за влияние и сила
е в марката
на автомобила.

МЕДИЙНО ОПОЗОРЯВАНЕ

Под предлог за свободата на словото –
покрай сухото изгоря суровото.

СПРАВЕДЛИВОСТ ПО НАШЕНСКИ

Съдиите, прокурорите
пълнят с балами затворите.
Под носа им адвокатите
все измъкват тарикатите.

ВЪЗДИШКА

Младост, младост, пролет мила –
в сърце – любов, в мишци – сила.
Младост, младост, дни щастливи,
на безгрижие и радост.
Где остана, моя младост?

ЦЕННОСТЕН ТРАНСФЕР

Професори, академици,
я позабавете крачката!
Сторете път на новите елити:
Азис, Барона, Мара Отварачката.

СОЦИАЛНА СТРУКТУРА

Няма вече „наши“, „ваши“,
няма „сини“ и „червени“.
Една шепа богаташи
(преобладаващо апаши)
на гърба са ни качени.

PATRIA BELLA

Млади учени – таланти,
бъдещето на България,
да работят тук не щат.
Дисертанти, докторанти
в главоломна надпревара
стагат куфари за път.
По стотици на година
запиляват се в чужбина.
Кой ще им бере грехът?

ОТПЛАТА

Написа куп дебелни книги,
обучи хиляди студенти,
а пенсията не му стига
дори плюс десетте процента.

ПРИНОС

Извод от научно съобщение:
„По темата нямам мнение.“

КОМПЕТЕНТНОСТ

И къртицата даде мнение
за слънчевото затъмнение.

Байчо Панев. Доктор по право; професор по криминология в Бургаския свободен университет, в СУ (1995–1998) и в Софийския център на ВТУ (2000–2004). Завършил Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: криминология; наказателно право; социология; философия; психология. Публикува от 1955 г. във вестници и сборници сатирични стихове и епиграми. Издадени книги с художествена публицистика; белетристични миниатюри на философски и етични теми: „Зад Буквата на закона“ (1979); „Мислещата тръстика“ (2005). Хоби: класическа музика; литература; планински туризъм.

***

На проф. д-н Колю Минков

Професоре, недей със формули ме шашка,
ами ела да пием с теб по чашка!

Ще видиш как притихнали, смирени,
ще си говорим с умиление
за наш'те поетично-калпави творения,
за дните уж непропилени.

Професоре, със формули не можеш да ме шашнеш,
ами ела да пием с тебе втора чашка!

Ще разгадаваме това, което всеки уж разбира,
а всъщност само Бог формализира
в безкрайно сложни уравнения,
наречени божествени творения.

Професоре, със формули света не ще да шашнеш,
дано помогнат пет-шест чашки!

Тогава, алкохолно помъдрели,
ще ги решим проклетите проблеми:
Животът и без нас си съществува,
а ние на идеи фикс робуваме!

Професоре, не можеш с формули ме шашна,
дано помогнат пет-шест чашки!

Русе, юни 2001 г.

Проф. д-н Борис Томов. Завършил технология на машиностроенето в РУ „А. Кънчев“. Ректор два мандата (1993–2003) и „доктор хонорис кауза“ на РУ „А. Кънчев“. Научни интереси: леене и пресоване на стоманени детайли. Хоби: поезия; музика. Издадена стихосбирка: „И оставам жив. Стихове и размисли“, Печ. база при РУ „А. Кънчев“, Русе, 2007)

Георги Пеев

Ат и Магаре

Ат и Магаре
били добри другари.
Живеели задружно във обор
в един голям общински двор,
в каквата клетка всекиму приляга
удобно да се храни и да ляга.

Сменил се Кметът в общината
(нали менят се времената)
и новият направил нов подбор
на клетките в общинския обор.
Основната промяна
била на Ата със Магарето размяна!

В магарешката клетка Атът с мъка се побрал
и на Бухала всезнаещ следния въпрос задал:
– Ти, Бухале, щом виждаш в тъмнината,
кажи ми, моля те, защо е таз разплата?
– Защо ли? Кметът нов е мой познайник стар.
Преди това той бе магаретар.

Проф. д-р Георги Пеев. Завършил „Технология на неорганичните вещества“. Преподавал е в ХТМУ (до 2001) и в ЮЗУ „Н. Рилски“ в Благоевград (до 2007). Научни интереси: хидродинамични и дифузионни процеси в химическата промишленост. Хоби: поезия, шах (вкл. като състезател).

СМБ на 100 години

Точно преди 100 лета
се сбъднала една мечта
на български математици,
сродени духом със физици:

основали ФМД¹
дядо (пра) на СМБ²
по модел на Вебер-Клайн
(с Гьотингенския дизайн).

Математици и физици,
инженери, ученици,
военни и геодезисти
на ФМД са активисти.

Работят с възрожденски жар,
талант и дух принасят в дар
на много строга, древна жрица
– на науките царица!

На дружеството с име скромно
влиянieto е огромно.

Откъде пък накъде
ще се казва ФМД?

За да няма веч конфуз
става ФМД съюз
и извършва дейност славна
– няма по рода си равна...

Да водят туй прекрасно дело
на СМБ стоят начело
известни вред математици
и, разбира се – физици:

Салабашев и Лафчиев,
Наджаков, Иванов, Илиев,
Петканчин и доц. Иванов,
Давидов, а сега – Лозанов.

Вече тридесет години
зимата като премине

пролетната конференция
на СМБ е квинтесенция
на дейността му тъй богата,
че обхваща тя страната –
учители и ученици
общуват там с академици,

доказват, спорят, дискутират,
решения добри намират
със средствата математични
на проблеми динамични

Със скромните си авоари
колоквиуми, семинари
СМБ организира –
елит научен там събира.

А със младите таланти
работят истински гиганти
– от всякоя олимпиада
се връщат с не една награда.

В международни начинания
намира СМБ признания:
на АМО³ и ЕМД⁴
достоеен член е СМБ.

За този славен юбилей
да кажем дружно: „Да живеят
много векове Съюза!“

(без намесата на муза,
а само с таз на Жен-И Сен
този стих бе вдъхновен...)

1998 г.

Тривиални обяснения на някои горни съкращения:

¹ ФМД – Физико-математическо дружество.

² СМБ – Съюз на математиците в България.

³ АМО – Американско математическо общество.

⁴ ЕМД – Европейско математическо дружество.

Ст.н.с. д-р Евгения Сендова (Жен-И-Сен). Научни интереси: компютърно моделиране на творчески процеси; интегриране на информатиката в обучението по математика, езици и изкуства. Хоби: музика, стихоплетство, танци, изобразително изкуство (включително и компютърно), пинг-понг, тенис, табла (семеен шампион).

Жана Янева

Откровения на змията

И сто крака да ми дадат –
аз пак ще кърша кръст.
Един език да имам –
аз два от него ще направя.
Очите на сърна да ми оставят –
на змийски поглед
ще пре-сътворя.
За да покажа,
че мога
и това.

София, 11.12.1997 г.

Ст.н.с. д-р Жана Янева. Завършила философия. Работи в Институт за философски изследвания към БАН. Научни интереси: логика и приложението ѝ в образованието (традиционна логика, силогистика). Хоби: поезия.

Отличникът

Отличникът е отличник във всяко отношение.
В уравнението на живота намира вярното решение.
Без съмнение се справя във всяко направление.
С каквото и да се захване, от фенките си среща одобрение.
А те му викат, че е симпатичен, романтичен,
понякога е неприличен, тип нетипичен,
и от всяка яка фенка е обичан, защото е различен.
Отличникът е с романтична нагласа – гадже първа класа.
Не му е нужна мускулна маса за украса.
Отличникът е по-добър от други – тоест различен.
Умее да живее живота си личен,
така както на него му е кеф,
не някой друг, а той сам си е шеф.
Да бъдеш отличник, не означава да си зубрач.
Истинският отличник е опитен играч.

Ивайло Недялков. Завършил индустриално инженерство в ТУ – София и първа година за магистърска степен по приложна механика в департамент „Mahuin teknik“, Chalmers University of Technology, Гьотеборг, Швеция. Член на МЕНСА. Лауреат на Мيني Нобеловата награда по физика в областта на информационните и аерокосмическите технологии за 2005 г. Участник в телевизионното шоу „Красавицата и отличникът“.

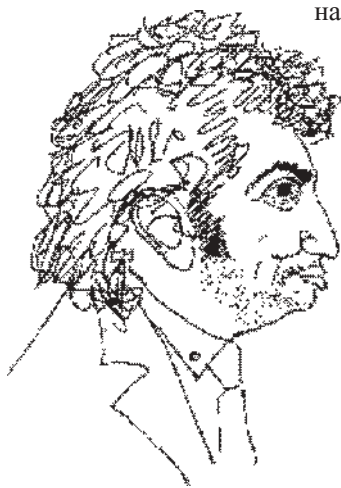
Иван Харалампиев

Автобиографично

Съдбата подложи ме на изпитания
и аз изтеглих досаден жребий –
години да кисна по заседания,
кое от кое по-непотребни.

Седях и слушах, слушах и въздишах
и даже често наум си псувах,
опитвах нещо да позапиша,
пък най-накрая взех да рисувам.

Затуй не винете други погрешно
и нека не бъде друг руган:
това тук нарисува ръката грешна
на Харалампиев Иван.

Проф. дфн Иван Харалампиев. Завършил българска филология. Чете лекции по историческа граматика на българския език, по история на българския книжовен език до Възраждането и по развойни процеси в съвременния български език. Бил е два мандата ректор на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Научни интереси: историческа морфология на българския език; развойни процеси в съвременния български език; езиково прогнозиране; история на българския книжовен език до Възраждането; езиковата реформа и езикът на търновските книжовници от втората половина на XIV в. Член на УС на СУБ и председател на Клона на съюза във Велико Търново. Хоби: музика, рисуване, поезия. Издадена стихосбирка: „Академични шеги. Нарисувани и римувани карикатури на Иван Харалампиев“, изд. „Фабер“, Велико Търново, 2000, както и два диска с негови изпълнения на стари градски песни.

В очакване на Годо*(почти по Бекет)*

Тя сви устата си
по детски
и рече маниерно:
„Аз чакам лятото!“

Това бе единствената фраза,
която произнесе
в края на асфалта.

Аз слязох от колата,
почаках малко,
изругах
и я последвах –
като робот.

А тя пое безцелно
из есенната нива.

В краката ѝ
просъска смок.
Поряза я стъкло
от бирена бутилка
Трънаците разкъсаха
злорадо палтото ѝ...

Закапа леден дъжд –
а бяхме неподготвени.

Това бе сезонът,
през който
да чакаш лятото
е чиста лудост!

Вървахме заедно,
безцелно,
безплодно и
безсмислено,
докато всичко стана
черно.

Вървя и днес подире ѝ –
и „чакам лятото“.

А тя
не може да повярва,
че има други
в тъмното
зад нея.
Или обратно –
добре го знае ?

Жена е...

Доц. д-р Пламен Пъчев. Завършил международни икономически отношения. Преподавател в Стопанския факултет на ЮЗУ „Н. Рилски“ – Благоевград. Научни интереси: предприемачество, икономика на малките и средни фирми, финансиране и кредитиране. Хоби: поезия; колекциониране на всичко (без кибрити и кутии от бира) – главно рисунки на художници като Бешков, Майстора, Ил. Петров и т.н.

СТЪПКИ

СТИХОВЕ ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

